

Ε. Ε. Κάμινγκς

Ποιήματα

Μετάφραση: Σωκράτης Σκαρτσής

Σχέδια: Φαίδων Πατρικαλάκης

1
 ισχνά κεριά πεινοῦν στή
 σιωπή ἕνας
 καστανός Θεός
 χαμογελάει ἀνάμεσα σέ πρασινοκελαηδιστούς

καπνοῦς ἀπό σπασμένα μάτια
 ἕνας ἦχος
 ἀπό στραγγαλιζόμενους μαστούς καί κτηνώδη
 σερνάμενα

χέρια λιμάρει τήν παρφυρή
 σκοτει-
 νιά
 ἕνας

λατρευτής
 μπρούμυτα μέσα σέ τινάγματα ἡσκίου
 νοχελεύεται

μέ λυγμούς

λαγνείας

2 ὁ θεός καμαρώνεται κοιτώντας τήν εκπληκτική Της σάρκα. Στά
 ζυγώματα τοῦ πράσινου Της σώματος ἀνάμεσα
 σ' ἀνίδωτα πράγματα, πράγματα αἰσχρά (πού τά δάχτυλά Του νεα

τίς σπηλαιωμένες ἐποχές περίεργα ἀπομνημονεύουν)

-μά ἡ ἀξαφνη ὄθηση τῆς πείνας Της μαλακά τιναγμένη
 στίς χαινουσες ἀκτέες

ἀφήνει τό χαμόγελό του χλομό,
 καί τό αἷμα του σταματημένο ἀκούει στό ντελικάτο σύνθημα
 τά σπρωξίματα καί τ' ἀγαπήματα τῆς γλώσσας Της.

Ὁ θεός Εἶναι Ἡ Θάλασσα. Ὅλοι οἱ τρόμοι τῆς ὑπαρξῆς Του
 συναταράζονται μπροστά σ' αὐτό τό βδελυρό της ἔργο τό πολύ ἀρχαῖο
 Πού τό λαίμαργό Του κίνημα προφητεύει τό ἐλευθέρωμα
 φαντασμένου χάους

σ' αὐτή τήν επικίνδυνη νύχτα
 μέσα ἀπό βογγημένο διάστημα ὁ θεός λατρεύει τό Θεό.

(πρόσεξε!

ἐκεῖ πού ἀστέρια ἀγά συστρέφονται αἰχμαλωτισμένα σέ λαμπρυνόμενο τρόπο)

3

Ένας άνεμος φύσηξε καί βροχή μακριά καί φύσηξε
τόν ούρανό μακριά κι όλα τά φύλλα μακριά,
καί τά δέντρα στέκονται. Μοῦ φαίνεται ὅτι κι ἐγώ γνωρίζω
τό φθινόπωρο πολύν καιρό

(κι ἐσύ τί ἔχεις νά πείς,
ἀνεμε, ἀνεμε, ἀνεμε - ἀγάπησες καμιάν;
κι ἔχεις τό πέταλο τοῦ κάπου στήν καρδιά σου
κομμένο ἀπ' τό βουβό καλοκαίρι;

ᾠ τρελέ μπαμπά
τοῦ θανάτου χόρεψε γιά μᾶς σκληρά καί κίνησε

τό στροβίλισμα τοῦ τελευταίου φύλλου στό τελικό μυαλό,
τοῦ ἀέρα!) Ἐμεῖς ἄς ὅπως ἔχουμε ἰδεῖ ἰδοῦμε
τήν ὀλοκλήρωση τῆς καταδίκης... ἕνας άνεμος φύσηξε τή βροχή

μακριά καί τά φύλλα καί τόν ούρανό καί τά
δέντρα στέκονται:

τά δέντρα στέκονται. Τά δέντρα
ξάφνου περιμένουν ἀπέναντι στό πρόσωπο τοῦ φεγγαριοῦ.

4

ἡ μικροκέφαλή μου ἀπιδόσχημη
κυρία πού μέσ στό κολλῶδες ἀχνοφῶς
κινεῖται, ξάφνου

εἶναι τρία ζῶα. Ἡ
λεπτούλα μέση συνέχεια
μ' ἕνα Ἀφρικάνικο κίνημα

προφέρει ἕνα παιγνιδιάρικο ἔντονο μισό
κοριτσιῶ πού (σάν κάποιος

φίδι πλεούμενο στόν ἑαυτό του πάντα καί
ἀργά πού πρὸς τά πάνω βέβαια χύνεται) ξεχύνει
μιά στάση

ἀνάμεσα :νά κελαηδεῖ διεστραμμένα
ὅμως οἱ μεγάλες καί γερές κνήμες κινούμενες ἐπίσημα
σάν προσεκτικοί καί μανιασμένοι κι ὁμορφοί ἐλέφαντες
(ἔνωμένες σέ ψιθυριστούς γεμάτα λίπη μηρούς
στοχαστικά)
μοῦ θυμίζουν τή Γυναίκα καί

πῶς ἀνάμεσα
στούς γοφούς της εἶναι ἡ Ἰνδία

5

ἡ σάρκα
της
ἦρθε
σέ
μένα

σάν ἄμμος πού βοῦ
λιάζει

ἔταν

κυλάει

εἶχα τσιμέντο γι' αὐτήν,
εἴθυμα

βρεθήκαμε ὁ ἕνας
στόν ἄλλο σέ καμπουριαστό πάνω καί κάτω
μπέρδεμα ὅταν
ἕνα
λεπτό
ἔσπρωξε τήν ἐκροή
ν' ἀναδυθεῖ.

συμπαγεῖς

6 θά σοῦ πῶ ἕνα ὄνειρο πού εἶδα κάποτε πού ἤμουν πέρα κεῖ ψηλά μέσ
στό γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, τό κάθε τί: ἕνας πάγκος ὁ πάγκος ἦταν
καμωμένος ἀπ' ὄρειχαλκο νά κρέμεται μέ σπάγγους (ἤ) σέ'κάτι
τέτοιο ἐγώ ἤμουν ξαπλωμένος πάνω στόν πάγκο ἦταν δροσερός
δέ φοροῦσα τίποτε ἤμουν ζεστός ὀλόψυχα Ζεστός κι ὁ πάγκος ἦταν
Δροσερός

Ἔρωμένη Μου

εἶναι μόνο γιά μένα χῶρος μέσα Σου

τό δικό μου τό στομάχι μπαίνει μέσα στό Μικρό Στομάχι σου οἱ κνήμες Μου
εἶναι μέσα στίς δικές σου κνήμες στά μπράτσα Σου

εἶναι ταιριασμένο (τό κεφάλι μου) μέσ στό Μυαλό σου - ὦ τό κεφάλι μου εἶναι
μεγάλο γύρω ἀποκάτω μου· τό κεφάλι μου
αὐτή (εἶπε γελώντας)

)μέ τό κεφάλι σου. ὄλο μεγάλο

7 Ἔρω Εἶναι Ἔρωαῖο Τό Σήκωμα Μέσα, (σ)τό ἀκατάστατο γλοιώδικο φιλί
τῆς κοροϊδευτικῆς ὀπῆς τῆς γελούμενης κοιλιᾶς τῆς
-Σάν Ὁ Ἥλιος Ξεκινᾷει Πρὸς τή θέση του (μέ μιὰ λαλούμενη πτυχή
καυτῶν υποσυνειδητῶν χειλιῶν, ὅπως ἂν εἴκοσι
νεότατοι ἄγγελοι ξάφνου ἐκτείνουν τοὺς καθαροὺς λαιμοὺς
μονάχα γιά νά δοῦν πῶς πάντα κουλουριάζεται
τό ἐπιδέξιο μυστήριο τῆς κόλασης) ἐμένα ξάφνου
σφίγγει μέ γελᾶκια ὑπέρτατου σέξ.

Τόν Καλό Παλιό Καλοκαιρινό Καιρό.

Ἡ μεγαλοπρεπῆς βολίδα μου σέ γαργαλιστική διαισθητική πτήση
πονάει, ἀκριβῶς, ἀπλῶς, κατά, μέσα της. Διψασμένο
Τάραγμα. (Πρέπει νά ἔναι καλοκαίρι. Σιωπή. Σκουλήκια)
Ἄλλως Εἶναι Πιό Ἔρωαῖο Νά Εἶσαι Ξαπλωτά Στό Κρεβάτι

ἔ; Εἶμαι

ἔχι. Πάλι. Σιωπή. Θεέ. Παρακαλῶ σφίγγε. Γερά.

Σ Τά λερωμένα χρώματα τοῦ φιλιού της ἔχουν μόλις
πνίξει

τό θεώμενο αἷμα μου, ἢ φλυαρία τῆς καρδιάς της
στερεώνει ἕνα κλαιούμενο οὐρανοζύστη
μέσα μου

δαγκώνω τῶν ματιῶν τὴν εὐθραυστη κρούστα
(μόνο νιώθοντας τῆς κοιλιᾶς τό χαρούμενο σπρώξιμο
νά μου παίρνει μέσα του τό γιγάντιό μου πάθος σάν δουλειά

καί τό Υ τά πόδια της ἀσθμαίνοντας καθῶς πιέζουνε

προσφέρει τὴν ὁμελέτα του χνουδάτης λαγνείας)
ἀκριβῶς στὶς ἔξι

τό σῆμα τοῦ κινδύνου ἔσυρε
δυσὸ σχισίματα στά μάγουλά της. Ἔνα μυαλό κοίταξε μυωπικά τὴν ἀγῆ.
σηκώθηκε

μ' ἕνα βαθύ κίτρινο χασμουρητό
καί παραπάτησε ὡς ἕνα καθρέφτη σκοντάφτοντας στά πράγματα
μάζεψε κουρασμένα κάτι ἀπ' τό πάτωμα

τά μαλλιά Της ἦταν ἀνακατωμένα, κι ἔβηξε δένοντας τίς κορδέλες

9 τό προσεκτικό διάφορό της φύλο πού τά καυτά χεῖλη του χτενίζουσε
τό μουρμουρητό μου ψαχούλευμα δύναμης (κλωνισμένα ἀπό τό στήριγμα
τοῦ ἔρωτα)

εἰλικρινά καλωσορίζει, μ' ἕνα ἀπόκρυφο ἀνασήκωμα
ρωτώντας Μέσ' ἀπό τὴ Βουβαμάρα της ἀργά θά περιφέρεται
στό ἀφωνοακρωτήρι μου;

τ' ἄλλα της, ὑγρά, ζεστά
χεῖλη χαλαρά, πέρ' ἀπό τό μωλωπισμένο χαμόγελό μου.
ὅπως γρήγορα πάνω στό ρυθμικό τύπο

τῆς ἀγωνίας τά γρυλλίζοντά μου μάτια καρφισώνουν κομμένες φλόγες
ἢ ὑπαρξή Της τούτη τῆ στιγμή ἐμπιστεύεται
μιάν ἄδυτη διαφάνεια.

Τά γερά ὀρθωμένα στήθη κι οἱ λαλούμενες θηλές
μοῦ τιμωροῦν τό ἀγκάλιασμά μου

presto!

ἢ φωτεινὴ ὀργή
τῶν φαιδρῶν μαλλιῶν πλαισιώνει ὡς τίς ἄκρες της
τό πρόσωπο μ' ἕνα στεφάνι βλδσυρῆς ἔκστασης

10 ἄμεμπτες κυρίες στέρεα λάγνες
πάνω σ' ἐπικίνδυνες πλάκες λογγικοῦ κρότου πού
τά στόματά σας καθαρά περπατοῦν

τά χαμόγελά σας κατηγοροῦν
τό δειλινό μέ μιά χωρίς δειλία σβέλτη ὑποταγμένη
μαγεία

ἐνῶ ζεῖ μέσα στά μάτια σας
ἕνας πράσινος αἰγυπτιακός θόρυβος, κυρίες μ' ἐμᾶς ὁ χρόνος

τρέφει ειδικά τ' άπέραντα χείλη του

Πού στή βαθιά σας γύμνια ό θάνατος κυρίως πιστεύει,
άένα κορίτσια πού περπατάτε πρός τήν αγάπη

πού τά σώματά σας μέ φιλοϋν μέ τό τετράγωνο έγκλημα
τής ζωής... Σεσίλ, ή ώσειδής σπρωξιά
κρυμμένης ήδονής. "Άλις, κεντριστικά περιπαίγματα
σάρκας. Λορέττα, κόφτο
μικρέ...

Φράν Μάγκ Γκλάντ Ντόροθυ

11 κοντύτερα: άνάσα τής άνάσας μου: μήν παίρνεις τά έρεθιστικά σου
μέλη από μένα: κάνε τήν δόδνη μου τρελό τους γεϋμα
άφήνοντας τίς τίγρεις σου τής λείας γλύκας νά γλιστρήσουνε
άργά sé βουβά λουλούδια νέας μείξης:
βαθύτερα: αίμα του αίματός μου: μέ πανωμαγεμένη
γρηγοράδα βύθισε αυτές τίς λιόπαρδες του λευκού όνειρου
στή χαρούμενη σάρκα του φόβου μου: καθαρότερα τρύπωσε
στήν ψίχα αυτή τής σκοτεινιάς: λάξεψε ένα κακοκροσσωτό
άνθό τρέλας sé τριγμένα χείλη
καί sé άφημένα μάτια πού συστρέφονται ζετρελαμένα άπ' τό φώς
σκάλισε τή φονική φλόγα πού ζαλιστικά μαγγώνει.

Έρωτηματικά γουργουρίσματα άνάμεσα sé σπίτια μπουκωμένα έλίссονται
όλο δίπα. Νεκρά άστέρια βρωμοϋν. αύγή. "Άπραγη
ή ποιητική σάρκα ενός κοριτσιού.

12 ενώ άπ' τό σκοτάδι άληθινά άπαλλαγμένη, ή μοντέρνα
φλόγα του άδάμαστου κορμιού της
έφαρμόζει μιά προσεκτική άγριότητα. Τά χείλη της μελετοϋν
τό κεφάλι μου μαγγωτά ν' άποφασίσουν: άναψε
τά τρομερά δάχτυλα πού άδράχνουν κι άστειεύονται
μέ τήν εδέξαπτή μου άνατομία
ώ ναί! Μεγάλα πόδια σφίγγουν, τά δάχτυλά τους μέ κομμένη άνάσα-
λεπτά -τής- τρίχας νήματα μαγικής άγωνίας
...τή μέρα αυτή ή κυρία μέс στή λιμουζίνα της

χύνεται στής μόδας τήν κυκλοφορία, μόνο
ένα μισοχαμόγελο (για τή γλυκιά τής κοινωνίας χάρη)
στά όχι πολύ ντελικάτα χείλη τά σχεδόν κουβεντιασμένα:
ανάμεσα σ' εκείνη καί σ' έμās ένα σχεδόν θολό
άρωμα άδιάφορα αισχρό.

13 τό κορίτσι μου είναι ψηλό μέ σκληρά μακριά μάτια
καθώς στέκεται, μέ τά μακριά σκληρά της χέρια
σιωπηλά στό φόρεμά της, γιά καλό ύπνο
είναι τό μακρύ σκληρό της σώμα γεμάτο έκπληξη
σάν έν' έσπρο συνταρακτικό σύρμα, όταν χαμογελάει
ένα μακρύ σκληρό χαμόγελο κάποτε αυτό κάνει
χαρούμενα νά προχωρούνε έντός μου γαργαλιστικοί πόνοι
κι ό άδύναμος θόρυβος τών ματιών της εύκολα λιμάρει
τήν άνυπομονησία μου όλη κόψη - τό κορίτσι μου είναι ψηλό
καί τεντωμένο, μέ λεπτά πόδια σάν τό κλήμα
πού 'χει όλη τή ζωή του περάσει σέ μιά μάντρα κήπου,
καί σέ λίγο θά πεθάνει. "Όταν βλοσυροί πέφτουμε στό κρεβάτι
μ' αυτά τά πόδια άρχινάει ν' άνεβοκατεβαίνει καί μ' ου τυλιέται
γύρω καί νά μου φιλάει τό πρόσωπο καί τό κεφάλι.

14 είκοσιεφτά άλητες έξετάζουνε τήν πόρνη μιά
κι έξω. πενήντα τρία (κι ένα θά 'βλεπε άν μπορούσε,

μάτια λένε πώς τά στήθη φαίνονται πολύ καλά:
γεροθρεμμένα: μ' ένα έλαφρό τρεμούλιασμα,

δεκατρία λαχανιάσματα έχουν ένα καμπούριασμα

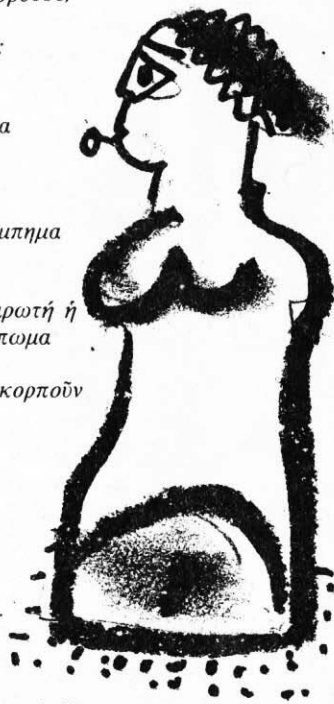
δεχτεί σέ μιά τρισδιάστατη στενοχώρια
αυτά τά ίσχια έγιναν γιά "Οριζόντια Δουλειά
(βαλμένα πάνω σέ μεγάλα πόδια ώραία γιά τσίμπημα

επίμονα πού μόλις άγγίζονται
τό 'να μέ τ' άλλο). "Όμως ή κυρία πάει καμαρωτή ή
γεμάτη σάρκα της άνώτερη άπ' τό γνήσιο θάμπωμα
άνεμπόρευτης διέγερσης,
πού τ' άφρόντιστα κινήματά της προσεκτικά σκορπούν
ρόδινη προπαγάνδα έκμηδένισης.

15 όταν έρχεται ή αγάπη μου νά μέ δει είναι
μιά σταλίτσα σέ μιά μουσική, μιά
στάλα πίο πολύ σάν χρώμα πού κυρτώνει (πές
πορτοκαλί)

κόντρα στή σιωπή ή στή σκοτεινιά...
ό έρχομός της αγάπης μου έκπέμπει
μιά θαυμάσια μυροδιά στό πνεύμα μου,
νά 'βλεπες σάν στρέφω νά 'βρω
αυτήν πώς τό ελάχιστό μου καρδιοχτύπι γίνεται πίο λίγο.
Κι ύστερα ή όμορφιά της γίνεται ένα μάγανο
πού τά ήρεμούντα χείλη του δολοφονούνε ξάφνου έμένα,
όμως άπ' τό πτώμα μου τό εργαλείο χαμόγελό της φτιάνει κάτι
ξάφνου φωτεινό καί άκριβές
-κι ύστερα είμαστε 'Εγώ κι 'Εκείνη...

τί είναι αυτό πού παίζει τ' όργανέτο.

16 ὅταν σ' ἔχω σκεφτεῖ κάπως πάρα
πολύ κι ἔχω γίνει τέλεια καί
ἀπλούστατα Ἀσελγής... ἀσθάνομαι ἓνα βαθμιαῖο τάραγμα
μὸς πού ἀρχινάει, καί τί θά κάνει αὐτό
σέ μένα πρὶν κλειστεῖ... καταλαβαίνεις μέ νιώθεις
σ' ἀγαπάω... νιώθω τό ξαφνικά σῶμα σου νά γυρεῦει
ἐμένα μέ μιὰ γρηγοράδα λευκοῦ λόγου

(ἡ ἀπλή στιγμή τῆς τέλειαις πείνας
Ναί)

πόσο ὥραϊα κολυμπάει
ὁ κοροϊδευτικός κόσμος στό τεράστιό μου αἷμα,
ἐνῶ ραγίζει τό μυαλό Ἔνα γρήγορο πελώριο φῶς
-καί μανιασμένα ἀπορρίπτει μέ ἀπό, πρισματικές φαντασιώσεις
ὁ φλόκως ἐαυτός διακρίνεις μέ τρόμο ὑστερικό
ἕναν κομικό γυρίνο νά συστρέφεται σέ γλυκύτατη λάσπη.

17 ὁ νοῦς εἶναι στάν ἑαυτό του ὥραϊος αἰχμάλωτος.
Ὁ Δικός μου κοίταζε πολύ τό κολλούμενο φεγγάρι
ν' ἀνοίγει στό σούρουπο τά καινούργια τῆς φτερά

μετά σεμνά κρεμάστηκε, ἔν' ἀπόγευμα.

Τό τελευταῖο πού εἶδε ἦσσαν ἐσύ
γυμνωμένα μέσα σέ ὄχι-γυμνωμένα πράγματα,

Τῆ σάρκα σου, ἓνα περιεκτικό σάν μαγική βέργα ζῶο,
λίγο περιπατούμενο ἀπ' τό μάταιο μουρμούρισμα
τοῦ αἵματος· τό φύλο σου ἔβγαλε σκουζιές σάν στέκα τοῦ μπιλιάρδου
καί γεμίζει κιμωλία, σάν γιά νά μήν κάνει λάθος,
μέ συστροφές αὐθόρμητα μεθοδικές.
Αὐτός γεύτηκε ξαφνικά σκουλήκια παραθύρια καί τριαντάφυλλα
γέλασε, κι ἔκλεισε τά μάτια του καθῶς ἓνα κορίτσι κλειεῖ
τ' ἀριστερό του χέρι στόν καθρέφτη.

18 μοῦ ζήτησες νά ρθῶ: ἔβρεχε λιγάκι,
κι ἡ ἀνοιξη· μιὰ ἀδέξια λαμπρότητα τοῦ ἀέρα
θαυμαστά σκονταμένη πάνω ἀπό τό τετράγωνο,
μικροί ἐρωτιανο-γυρινικοί ἄνθρωποι τριγύριζαν

βαρεμένοι ἀπό ψιθυριστό μαργαριτάρι,

φύλλα τραγάνιζαν

στή χοροπηδηχτή εὐωδιά τῆς νιότητος
-κι ὕστερα. Τά τρελά μου δάχτυλα ἀγάπησαν τό φόρεμά σου
... τό φιλί σου, τό φιλί σου ἦταν ἓνα ξεχωριστό εὐθραστο
λουλούδι καί ἡ σάρκα ἀποφασιστική ἔστησε
τό ἐρωτικό μου δόντι ἔτοιμο. Ἔτσι μέχρι πού λαφροί τοῦ φωτός
καθένας ἔχοντας καθένα ὑποσχεθήκαμε νά λησμονήσουμε

-γιατί δέν ἀπόμεινε τίποτα νά μαθευτεῖ:
οἱ φτωχοί ἐξυπνοί μικροί, οἱ ἠλεκτριζόμενοι κοινοί
μηροί. τό μαλλί τό ἠλίθια ἀνεκτίμητο.

19

μ' ἀρέσει τό σῶμα σου ὅταν εἶναι μέ τό δικό μου
σῶμα. Εἶναι ἕνα τόσο ὀλότελα καινούργιο πράγμα.
Μύες καλύτερα καί νεῦρα πιά πολύ.
μ' ἀρέσει τό σῶμα σου. μ' ἀρέσει αὐτό πού κάνει
μ' ἀρέσουνε τά πῶς του, μ' ἀρέσει νά αισθάνομαι τή ραχοκοκαλιά
τοῦ σώματός σου καί τά κόκαλά του, καί τό τρέμον
-γερό-λειο ἀκρωτήρι καί πού
πάλι καί πάλι καί πάλι
θά φιλήσω, μ' ἀρέσει νά φιλάω αὐτό καί κείνο σου,
μ' ἀρέσει, νά χαιδεύω ἀργά τό, συνταρακτικό χνούδι
τοῦ ἠλεκτρίζοντός σου γονικοῦ, καί τό τί -εἶναι- πού φτάνει
πάνω ἀπό ἀνοιγμένη σάρκα... Καί μάτια μεγάλες ἐρωτό-ψιχες,

καί μπορεῖ νά μ' ἀρέσει τό ἀνατρίχιασμα

τοῦ κάτω ἐσύ ἀπό μένα τόσο ὀλότελα καινούργια

20

ἂν θά κοιμόμουνα μέ μιά κυρία πού τή λένε θάνατο
βρές κάποιον ἄλλον ἄντρα μέ τά χεῖλη πιά γερά
νά πάρει τό νέο σου στόμα μέσ στά δόντια του
(μέ τά ἰσχία ν' ἀντλοῦν ἡδονή στά ἰσχία)

Βλέποντας πῶς ἡ χαλαρή ἄρρυθμη χορδή
τοῦ χαμόγελοῦ σου συστρέφεται πάνω ἀπ' τό κορμί του
φιλητά, θά σοῦ φέρνω κάθε ἄνοιξη
χοῦφτες μικρά κανονικά σκουλήκια.

Ντύνε ἐπιδέξια τή σάρκα σου σέ ἡλίθια ὑφάσματα,
μίλα τό ἄμετρο ὄπλο τῶν μαλλιών σου.
Καταλαβαίνοντας γιατί τό μάτι του γελᾷ,
θά σοῦ φέρνω κάθε χρόνο

κάτι πού ὅλα τ' ἀξίζει
δύο πόντους τίποτα γιά τήν ψυχή σου.

21

ἐνῶ ἡ δύναμή μου ἀρχίζει νά λαχταράει μέσα σέ μιά εὐκολη
κοπέλα τή μελετάω ὅπως τό φύλλο

σκέφτηκα

τόν οὐρανό, τό πνεῦμα μου ἀρχινάει
-δαγκίτσες, ἀπ' τή στάση της. ("Ὅπως ἕνα μάτι ἀνοιγοκλείνει).

καί σχεδόν βασιτέμει νά μὴν ἀνακατεντῶ στή
σάρκα της πού τό τυχαῖο δειλούλι τοῦ στόματός της ρίγωμα
κι αὐτό πεθαίνει. (ἡ ἐρωτοπυγμή μου μέσ στους πεσεμένους της
μηρούς,

μ' ἕνα ὀξύ ἄσεμνο τάραγμα
ξεσφίγγεται

δάχτυλα... κι αὐτή εἶναι κουρασμένη.
"Ὅχι ἀπό μένα. Τά μάτια πού μεγάλα νοχηλεύονται

ἐνῶ ἡ θέληση τῶν χειρῶν μπερδεύεται στό θά

-κι ἡ Ἀγάπη εἶναι μιά ἄμαξα μ' ἀνέλπιδους τροχούς λασπωμένους
ὅπου κάθεται ἄκαμπτα τοῦ σώματός της τό κουκλένιο
χαρούμενο μ' ἀκρίβεια καταστρεφόμενο ἐρωτικό.

22 φτιάχνοντας ὁ Θεός τή Μάρτζορι ἔκανε βιαστικά
ἓνα κορμί ἀγοριοῦ σ' ἀνύποπτα
πόδια κοριτσιοῦ. Τ' ἀριστερό του χέρι σκάλισε
τό χαλαζένιο πρόσωπο. Τό δεξιό του παλάμισε
τό διασκεδαστικό μεγάλο ζωτικό διεστραμμένο
λαχανικό τοῦ στόματός της.
Πάνω στ' ὄλο ξαφνικά κόλλησε
ἓνα μικρούλι ἡλιοβασίλεμα βερμούτ
-χρόμα. Μαλλιὰ. ἔβαλε ἀνάμεσα
στά χεῖλη της ἓνα ὑγρό λάθος, πού ἡ εὐωδία του τινάζει
ἐμένα δάκρυα, ὅπως τό σκονισμένο νέο
ἀκρωτήριο τοῦ ἀρχαίου βλέμματός της ἀρχίζει νά κλίνει...
λίγο πάνω μου, ὅταν γιά δύο
δολάρια γεμίζω τά ἰσχία της μ' ἀγόρια καί κορίτσια

23 νά μέ λυπηθεῖ ὁ θεός ἐμένα πού (ὁ θεός ἔχει ἀλλιώτικα)
τό δίχως βάρος σβέλτο ἐρωτικό φτερό
τοῦ νά πῶ κορμιοῦ σου; ἀκολουθεῖ
ἀληθινά μέσα ἀπό ἓνα σταλαχτό βόγγημα τζάζ

πού ἡ ἀψιδωτή τυχαία ἀπόκρημνή σου νιότη καταπίνει
καμπυλωτά τήν ὀξύτητα τῶν ἰσχύων μου·
ἦ, ἡ πρώτη σου σύσπαση ἀποφασιστικῆς σάρκας ἀγοριοῦ βυθίζει
τό ὕψος μου σ' ἓνα σταθερό εὐθραστο κεντρικό καιρό,

(χωρίς ἀνάσα μέ κοφτερά ἀναγκαστικά χεῖλη) μικρό

θηλυκέ διαρρήχτη τοῦ κομποῦ, ληστο-αλήτικου,
γελούμενο κορμιοῦ μέ τά σοφά στήθη μισσαναπτυγμένα,
φευδιστική σάρκα γρήγορη στό βελόνιασμα τοῦ παχουλοῦ βόμβου
τοῦ Θέλου μιά Κούκλα,

εὐκίνητα στίς δέσμες πέλματα πού μέ γλιστερά
βήματα ξεδιακρίνουν τ' ἀνακάτεμα σαξοφωνικῆς διαλέκτου.

24 ἀκόμη καί τό μολύβι ἔχει φόβο νά
κάνει τό ποζάτο σῶμα τυχερά φτιασμένο
ἢ γραφίδα τρομερά φοβᾶται
αὐτήν αὐτό τοῦ χαμόγελου τά δύο
μάτια... ὅμοια, ἀφοῦ ὁ κόσμος εἶναι μόνο
ἓνα κομμάτι ἔξοχης εὐθραστότητας.
Καλά καί πότε - Ἡ δεικτικότητα

σημαίνει εὐκρίνεια, ἤ;
βούλωσέ
το.

Νά βλέπεις
νά τήν βλέπεις δέν εἶναι
γιά τό κάτι ἤ γιά τό τίποτα τόσο πολύ ὄσο
νά σέ βλέπει αὐτή, πράγμα πού ἔχει
τίποτα γιά τό κάτι ὅπως μοῦ φαίνεται

ἔχεις ποτέ ἀκούσει τζάζ
*Ορχήστρα;

ἢ ἀ-θόρυβοι ἄνθρωποι δέν κάνουν σούπα πού πίνουν

25 κάθεται μ' ἀφημένο σέ μιά ἀγκύλη σφιγμένων βραχιόνων
ἔνα ντελικάτα φιλντισένιο πρόσωπο
(Εἶναι ἀνάγκη νά βροῦμε τό Σπίτι τοῦ Χασάν
ἀπό ἐλάχιστους δρόμους ἀδιάφορους ἀπ' τό χρῶμα)
τό στόμα πού κάθεται ἀνάμεσα στίς παριές της
προφέρει ἔνα γδοῦπο κατακόκκινου. πάντα. Πιό
ἐνδιαφέροντα, ὅπως μοῦ φαίνεται, τά κάλλη της
en peros... ἔνα παχουλό πόδι βγαίνει
αἰσχρά ἀπ' τό φόρεμα. μιά θηλή δοκιμάζει
παιγνιδιάρικα νά κρυφοκοιτάζει στήν κοιλιά
πού ἡ βαθειά της συστροφή μικροδαγκώνει. μιά ἄλλη γέρνει,
κουρασμένη, πάνω σ' ἔνα χαλαρό στρῶμα ζελέ...
μετά ὅταν πρὸς τό κανόνι ταλαντεύεται, ἀργεῖ,
μέ χαζογελούμενα ἰσχία καί παγωμένα μάτια

30 ἔχω ἀγαπήσει, ἄς δοῦμε ἂν αὐτό εἶναι ὄλο κι ὄλο.
δαγκώσει ἐσένα σά δόντι, στήν πέτρα
ἐνός μουσικοῦ καρποῦ. Τά χεῖλή μου εὐχάριστα βογγήξαν
στό γεύσιμό σου. Πηδήσει τό ζωντανό τοῖχο

τοῦ χαμόγελοῦ σου γιά ἠλίθιους κήπους
ἂν αὐτό δέν ἦταν ἀρκετό (στ' ἀλήθεια ὄχι ἀρκετά
τραβήξει τό 'να πρὶν ἀπ' τό 'να τ' ἀβέβαια σκληρὰ
ἐκλεκτά

λουλούδια, πού τίς σκληραίνει
πλούσια, τό σκοτάδι. Γενικά
ἴσως ἔχω ἀγαπήσει... ; ἐσένα)

θήκη πρὶν ἀπ' τή θήκη

γδοθεῖ πρὸς τήν 'Οσμῆ. (καί νά τί ('Ο) ποῖος(δῆ)ποτε θά καταλάβει,
ἀποκτήσει ἐσένα σά δαγκιά δοντιοῦ.

στάθηκα μέ σένα ὅπως τό πουλάρι

στέκει ὁμως ὅπως τά δέντρα, ξάπλωσα, πού μεγαλώνουν

Η ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ ΓΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

ἡ γλυκιά μου γριά καί τά λοιπά
θεία Λούσυ διαρκούντος τοῦ τελευταίου

πολέμου μποροῦσε κι ἔτι μᾶλλον
σπουδαιότερον ἔλεγεν ὄντως
γιατί ἀκριβῶς ὁ καθείς

πολεμοῦσε,
ἢ ἀδερφή μου

Ἰζαμπέλ ἔφκιαξ' ἑκατοντάδες
(κι ἑκατοντάδες)
καλτσῶν ἵνα μή
ἀναφέρω πουκάμισα καί ἀντι-
φυλλικές κουκοῦλες (για νά μήν
μπαίνουν ψύλλοι
στ' αὐτιά)
καί τά λοιπά
ἐπιχειρίδες καί τά λοιπά

Μετάφραση: Σπύρος Τσακνιάς